

Sygn. akt III CSKP 15/21

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku S. K. i B. R.
przy uczestnictwie A. G., J. G., L. G. i T. S.
o zasiedzenie nieruchomości,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 stycznia 2021 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 9 listopada 2017 r., sygn. akt III Ca (...),

**uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w N. do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w N. oddalił apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego w N. oddalającego ich wniosek o stwierdzenie zasiedzenia udziałów w bliżej oznaczonej nieruchomości.

Skarga kasacyjna wnioskodawców od postanowienia Sadu Okręgowego - oparta na obu podstawach z art. 398³ k.p.c. - zawiera zarzut naruszenia art. 214 w zw. z art. 391 oraz 379 pkt 5 k.p.c., art. 328 § 2, 277, 233 § 2, 316 § 1, 207 § 3,

368 § 1, 386 § 4, 232, 227, 245, 380 k.p.c., a także art. 206, 336 k.c., i zmierza do uchYLENIA tego postanowienia oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący w pierwszej kolejności zarzucili nieważność postępowania wskutek pozbawienia skarżącego możliwości obrony swych praw (art. 379 pkt. 5 k.p.c.).

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że nieważność postępowania wskutek pozbawienia strony możliwości obrony swych praw zachodzi w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. wówczas, gdy strona procesu, wbrew swej woli, zostaje faktycznie pozbawiona możliwości działania (por. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 1961 r., 3 CR 953/60, "Nowe Prawo" 1963, nr 1, s. 117, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 1966 r., II PR 371/65, OSNCP 1966, nr 10, poz. 172 albo, ostatnio, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1999 r., II CKN 318/98, nie publ.). Ten przejaw nieważności występuje - jak wielokrotnie w judykaturze podkreślano - np. w takich wypadkach, gdy strona w następstwie niezawiadomienia jej o terminie rozprawy, jedynej albo bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku, nie może wziąć w niej udziału (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1963 r., III CR 142/63, OSNCP 1964, nr 7-8, poz. 165 albo orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 1967 r., II CR 412/66, nie publ.).

W sprawie nieważność postępowania zachodzi dlatego, że Sąd Okręgowy rozpoznawał sprawę na rozprawie w dniu 9 listopada 2017 r., po której zamknięciu wydał postanowienie kończące postępowanie, pomimo złożonego wniosku o jej odroczenie udokumentowanego zaświadczeniem, wystawionym przez biegłego lekarza sądowego, potwierdzającego istnienie choroby skarżącego uniemożliwiającej jego udział w tej rozprawie.

Przeprowadzenie rozprawy apelacyjnej w dniu 9 listopada 2017 r. pozbawiło skarżącego możliwości obrony swych praw, a tym samym stanowiło wadliwość postępowania powodującą jego nieważność (art. 379 pkt 5 k.p.c.). Naturalnie, dla oceny nieważności nie ma żadnego znaczenia fakt, czy stwierdzona wadliwość miała lub mogła mieć wpływ na treść postanowienia wydanego przez Sąd Okręgowy.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w postanowieniu.

ke